

Tilføjelsen om Refusion af Forsørgelseskommunen til Opholdskommunen sigter ikke blot til det Tilfælde, hvor en Købstad er Opholdskommune, men ogsaa til dette, hvor Talen er om en Landkommune. Det kunde ganske vist synes noget tvivlsomt paa Grund af Ordet „denne“, men jeg forstaaer det i hvert Fald saaledes, at der menes Opholdskommunen i Almindelighed og ikke blot sigtes til det Tilfælde, at det er en Købstad, der er Opholdskommune. Men under denne Forudsætning kommer der ganske vist nogen Uensartethed frem med Hensyn til Forsørgelseskommunens Refusionspligt. Er Opholdskommunen en Købstad, saa skal Forsørgelseskommunen, hvis den er forskellig fra Opholdskommunen, refundere $\frac{3}{4}$ til Købstadens Kasse, men hvis Opholdskommunen derimod er en Landkommune, saa skal den efter Lovforslaget kun refundere $\frac{3}{4}$ af Halvdelen af den udrede Betaling, som jo udgør Opholdskommunens Bidrag, det vil i det hele sige $\frac{3}{8}$. Det kan nu være meget rigtigt, hvor Forsørgelseskommunen er beliggende i samme Amt som Opholdskommunen, men hvis Talen er om en uden for Amtet beliggende Forsørgelseskommune, saa er der ingen Rimelighed i, at den skal slippe med $\frac{3}{8}$ i Stedet for med $\frac{3}{4}$. Det naturligste forekommer mig at være, at den betaler $\frac{3}{4}$ af Opholdskommunens Halvdel og $\frac{3}{4}$ af Amtsfattiggassens Halvdel. Om det nu er værd at stille Ændringsforslag i denne Anledning, skal jeg ganske henstille. I hvert Fald forekommer det mig ikke, at Spørgsmaalet er saa vigtigt, at vi af den Grund behøve at lade Sagen gaa i Udvalg. Skulde Forandring med Hensyn til § 2 vise sig ønskelig, vil man vistnok gennem Samraad med den højtærede Minister kunne komme til Enighed derom uden Udvalg.

S. Jensen: Efter de udførlige Udtalelser, vi nu have hørt dels fra den højtærede Minister og dels af Direktøren for Statens Døvstummevæsen, det ærede 2det kongevalgte Medlem (Goos), kan jeg indskrænke mig til ganske faa Bemærkninger. Jeg finder det ogsaa ganske selvfølgelig, at Staten, naar den har undergivet døvstumme Børn samme Undervisningspligt som alle andre Børn, maa drage Omsorg for, at der til enhver Tid findes de nødvendige Døvstummeskoler eller Døvstummeinstitutter, hvor disse Børn kunne faa Undervisning, for de kunne jo ikke henvises til den almindelige Folkeskole. Da nu Antallet af døvstumme stiger i omtrent samme Forhold som Befolkningstallet i

Landet i det hele, maa det jo fra Tid til anden være nødvendigt at skaffe flere Anstalter til Veje eller dog at udvide de alt bestaaende. Paa samme Maade maa der sørges for, at der til enhver Tid findes tilstrækkelige Lærerkrafter, og der skal jo flere Lærerkrafter til ved en saadan Anstalt end i den almindelige Folkeskole. Der kræves ogsaa et mere indgaaende Tilsyn, idet Anstalten jo til Dels maa betragtes som et Plejehjem, hvor de døvstumme ikke blot skulle undervises, men tillige opdrages. Nu stiller Forholdene sig saaledes, at vi i Fredericia enten maa oprette en ny Anstalt eller antage flere Lærerkrafter, og jeg er enig med den særede foregaaende Taler i, at een Mand ikke kan føre et effektivt Tilsyn med 200 døvstumme, og jeg skønner ikke rettere, end den i Forslagets § 1 foreslaaede Udvej, at udskille en Afdeling af de bedst begavede døvstumme, omtrent $\frac{1}{3}$, og ansætte en Lærer til at tage sig af denne Afdeling, maa være den bedste til at afhjælpe de bestaaende Mangler. Jeg kan ogsaa slutte mig til § 2 i den foreliggende Form og vil fraraade at lade den gaa ud, selv om enkelte skulde mene, at den hidtil gældende Ordning er lige saa retfærdig eller maaske mere retfærdig. Det staaer dog ikke for mig som havende den Betydning, at den burde være en Hindring for Forslagets hurtige Fremme. Der er meget, der taler for den gamle Ordning, men der er ogsaa meget, der taler for den her foreslaaede, bl. a. det, at der derved vil opnaas Overensstemmelse mellem de Regler, der gælde for de aandssvages Ophold paa Aandssvageanstalter, og de døvstummes Ophold paa Døvstummeanstalterne. Døvstummevæsenet har jo udviklet sig i en Retning, der er Folkeskolevæsenet lige modsat. Udgifterne til det sidste paahvilede fra Begyndelsen af Sognekommunerne, efterhaanden gik man over til at lade Amtskommunerne bære en Del deraf, og endelig, det er navnlig siden Loven af 8. Marts 1856, begyndte ogsaa Staten at yde et Tilskud, som saa efter Folkeskoleloven af 1899 har naaet en meget anselig Størrelse. Da man derimod for omtrent 100 Aar siden oprettede det første Døvstummeinstitut, lagde man hele Udgiften paa Staten. Senere blev en Del af den ført over paa Amtskommunerne, og nu foreslaas det endelig, at ogsaa Sognekommunerne skulle tage deres Part deraf. Jeg tror, det er rigtigt, at de 3 Hjul — saaledes kan man vel udtrykke det —, der drive Samfundsværket. Kom-